

Nr 265.

Af herr **Olausson**, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering.

Uti Kungl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen, Nr 90, med förslag till förordning om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering, har uti 25 § upptagits den förändring uti nu gällande bestämmelser, att icke allenast ordföranden i taxeringsnämnd utan äfven en ledamot förordnas af Konungens befallningshafvande.

Uti 54 § föreslås äfven, att de af Konungens befallningshafvande utsedde ledamöterna, såväl som ordförandena, äga att uppbära arfvode samt att för dessa och andra utgifter må enligt Kungl. Maj:ts förordnande för hvarje år utgå ett belopp högst motsvarande en och en fjärdedels procent af rikets hela inkomst och förmögenhets skattesumma för året. Som skäl för den föreslagna förändringen har chefen för finansdepartementet bland annat hufvudsakligen anfört, att taxeringsnämnderna äro i behof af ökad sakkunskap.

I likhet med hvad Riksdagen år 1907 anförde som skäl för afslag å liknande framställning tror jag, att sakkunskapen inom taxeringsnämnderna torde vara tillgodosedd med den af Konungens befallningshafvande utsedde ordföranden samt att det torde vara af större vikt, att ledamöterna inom taxeringsnämnderna äga en ingående kännedom om ortförhållandena. Denna kännedom torde bäst sökas inom kretsen af de skattskyldige själfva.

Vidare anföres, att denne ledamot skulle biträda ordföranden vid taxeringsarbetet. Min tanke därom är, att ordförandena i taxeringsnämnderna i allmänhet betacka sig för dylik hjälp. Det har föreslagits, *Bih. till Riksd. Prot. 1910. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 112 Häft. (Nr 265—266). 1*

att denne ledamot skulle äga att uppbära en fjärdedel af det arfvode, som tillkommer ordföranden. Att bestämma och begränsa det arbete, som ledamoten skulle utföra som biträde åt ordföranden vid taxeringen torde ock falla sig ganska svårt. Tvister därom komme säkerligen ofta att uppstå dem emellan. Det synes mig därför lämpligast, att ordförandena själfva äga att tillkalla de biträden för taxeringsarbetet, som de äro i behof af, samt att dessa tillkallade å ordförandens egen lokal och under hans personliga tillsyn utförde ifrågavarande arbete.

Äfvenledes har anförts, att den af Konungens befallningshafvande utsedde ledamoten skulle äga att vid uppkommet förhinder för ordföranden inträda i hans ställe. Detta gagn af den af Konungens befallningshafvande utsedde ledamoten torde kunna ersättas därmed att Konungens befallningshafvande vid utseende af ordförande äfven utsåg en ersättare att vid behof inträda i ordförandens ställe.

Med uteslutande af den föreslagna af Konungens befallningshafvande utsedde ledamoten torde ock den i 54 § upptagna bestämmelse om högst en och en fjärdedels procent af hela rikets inkomst och förmögenhetssumma till arfvode åt ordförandena i taxeringsnämnderna m. m. kunna sänkas till högst en procent.

På grund af hvad sålunda anförts får jag hemställa,

att Riksdagen ville besluta sådan ändring i Kungl. Maj:ts nådiga proposition, nr 90, med förslag till förordning om taxeringsmyndighet och förfarandet vid taxering, det uti 25 § 2 punkt orden »ordförande och en ledamot» utbytas mot »ordförande och en ersättare», och att motsvarande förändring vidtages på öfriga ställen i nämnda förordning, som beröras af den föreslagna ändringen, samt att uti 54 § 1 mom. orden »en och en fjärdedels» ändras till »en».

Stockholm den 30 mars 1910.

Carl L. Olausson.